

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 691

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 octombrie 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.020. — Hotărâre privind trecerea unor imobile din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Economiei în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău	2	82. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei privind modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 52/2009 privind prelungirea duratei de valabilitate a ordinelor președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 70/2008, 71/2008 și 102/2008	6–7
1.022. — Hotărâre privind trecerea unor construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune și desființării, precum și actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	3	248. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, interimar, privind desemnarea reprezentantului Ministerului Administrației și Internelor în Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări	7
1.023. — Hotărâre pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale din România și Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Managementul Apelor din Republica Serbia privind cooperarea în domeniul agriculturii, semnat la Novi Sad la 9 mai 2009	4	1.760. — Ordin al ministrului economiei privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „Uzina Mecanică Plopeni” — S.A. — filială a Companiei Naționale „Romarm” — S.A.	8
Memorandum de înțelegere între Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale din România și Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Managementul Apelor din Republica Serbia privind cooperarea în domeniul agriculturii	4–5	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
1.087. — Hotărâre privind trecerea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului, prin Direcția Județeană pentru Sport Prahova, în domeniul public al municipiului Ploiești și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Ploiești	5–6	Decizia nr. 10 din 9 februarie 2009	9–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
81. — Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de		Decizia nr. 11 din 9 februarie 2009	11–12
		Decizia nr. 2.102 din 9 aprilie 2009	13–16
		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
		20. — Ordin pentru modificarea Normelor privind Pool-ul de Asigurare împotriva Dezastrelor Naturale, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 17/2009	16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind trecerea unor imobile din domeniul privat al statului
și din administrarea Ministerului Economiei
în domeniul public al județului Bacău
și în administrarea Consiliului Județean Bacău**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 8 alin. (1) și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea unor imobile, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Economiei în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor transmise potrivit prevederilor art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul economiei,

Adriean Videanu

Viceprim-ministru,

ministrul administrației și internelor,

Dan Nica

București, 9 septembrie 2009.

Nr. 1.020.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor care trec din domeniul privat al statului și din administrarea Ministerului Economiei în domeniul public al județului Bacău și în administrarea Consiliului Județean Bacău

Nr. crt.	Denumirea bunului	Datele de identificare	Valoarea de inventar — lei —	Anul dobândirii
1.	Drum acces	Suprafața — 855 m ²	5.424,24	2000
2.	Drum incintă	Suprafața — 2.363 m ²	122.993,97	2000
3.	Grup administrativ (pavilion asistați)	Clădire parter, suprafața construită — 772,6 m ²	1.204.316,11	2001
4.	Atelier electromecanic	Clădire parter, structură din beton, suprafața construită — 350,35 m ²	39.301,44	2001
5.	Chioșc alimentar (pavilion primire bolnavi)	Clădire parter, suprafața construită — 65 m ²	13.801,00	2001
6.	Gheretă poartă (cabină poartă)	Clădire parter, structură din beton, suprafața construită — 15 m ²	19.725,85	2001
7.	Casă mașină extracție	Clădire parter, structură din beton, suprafața construită — 151,9 m ²	24.924,18	2001
8.	Cabină cântar (pavilion dirigenție)	Clădire parter, structură din beton, suprafața construită — 7 m ²	14.330,56	2001
9.	Clădire răcitor (pavilion dirigenție)	Clădire parter, structură din beton, suprafața construită — 55 m ²	20.017,13	2003
10.	Stație compresoare	Clădire parter, structură din beton, suprafața construită — 149,35 m ²	9.103,85	2000

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unor construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune și desființării, precum și actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al statului a unor construcții situate în municipiul Oltenița, Șos. Portului, județul Călărași, aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcțiilor prevăzute la art. 1 se face în vederea scoaterii din funcțiune și demolării acestora.

Art. 3. — După scoaterea din funcțiune și demolarea construcțiilor, Ministerul Administrației și Internelor își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul administrației și internelor,

Dan Nica

Ministrul dezvoltării regionale și locuinței,

Vasile Blaga

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Pogea

București, 9 septembrie 2009.

Nr. 1.022.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

ale construcțiilor aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor care se transmit din domeniul public al statului în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune și desființării acestora

Adresa imobilului	Persoana juridică care administrează imobilul	Caracteristicile bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Număr de înregistrare atribuit de M.F.P.
Municipiul Oltenița, Șos. Portului, județul Călărași	Ministerul Administrației și Internelor	Pavilion 48.42.02 „padoc suine” Suprafața construită = 145,04 m ² Suprafața desfășurată = 145,04 m ² Valoarea de inventar = 6.687,08 lei	101.905 (parțial)
		Pavilion 48.42.04 „fânar” Suprafața construită = 62,60 m ² Suprafața desfășurată = 62,60 m ² Valoarea de inventar = 94,26 lei	
		Pavilion 48.42.05 „grajd bovine și cabaline” Suprafața construită = 61,30 m ² Suprafața desfășurată = 61,30 m ² Valoarea de inventar = 8.230,26 lei	

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere
dintre Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale
din România și Ministerul Agriculturii, Pădurilor
și Managementul Apelor din Republica Serbia
privind cooperarea în domeniul agriculturii,
semnat la Novi Sad la 9 mai 2009

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Memorandumul de înțelegere dintre Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale din România și Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Managementul Apelor din Republica Serbia privind cooperarea în domeniul agriculturii, semnat la Novi Sad la 9 mai 2009.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii,
pădurilor și dezvoltării rurale,

Ilie Sârbu

p. Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Mazuru,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Gheorghe Pogea

București, 9 septembrie 2009.
Nr. 1.023.

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE
între Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale din România și Ministerul Agriculturii,
Pădurilor și Managementul Apelor din Republica Serbia privind cooperarea în domeniul agriculturii

Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale din România și Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Managementul Apelor din Republica Serbia, denumite în continuare *părți*, dorind să promoveze relațiile de prietenie și să intensifice cooperarea în domeniul agriculturii dintre România și Republica Serbia conform principiului egalității, respectului reciproc și beneficiului reciproc, declarând intenția de a intensifica cooperarea dintre cele două ministere, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

Părțile vor promova și vor încuraja cooperarea în domeniul agriculturii dintre ministere, institutele de cercetare, unitățile economice și alte organizații care acționează în domeniul agriculturii din cele două state, în conformitate cu legile și regulamentele în vigoare din fiecare țară.

ARTICOLUL 2

Pentru a realiza o colaborare eficientă, părțile vor sprijini și vor promova cooperarea concretă în următoarele domenii:

- a) producție vegetală, semințe și material genetic de înaltă productivitate;
- b) producție animală, ameliorarea raselor de animale și material genetic superior;
- c) înregistrarea pesticidelor și controlul utilizării lor;
- d) sănătatea plantelor;
- e) dezvoltare rurală.

ARTICOLUL 3

Formele de cooperare la care se face referire în art. 2 din prezentul memorandum vor fi realizate prin:

- a) vizite reciproce ale reprezentanților părților în vederea sprijinirii eforturilor Serbiei în procesul de integrare în Uniunea

Europeană prin împărtășirea experienței pe care o are România în domeniul agricol;

- b) vizite reciproce ale reprezentanților institutelor de cercetare;

- c) organizarea de instruirii și programe tehnice și sprijinirea organizării de seminare, conferințe, expoziții și târguri dedicate unor variate domenii din agricultură;

- d) vizite reciproce ale reprezentanților angrenați în producția agricolă și industria procesatoare.

ARTICOLUL 4

Părțile vor înființa un comitet mixt însărcinat cu implementarea prevederilor prezentului memorandum.

Comitetul mixt va prevedea și va organiza întâlniri și vizite ale reprezentanților părților de câte ori va fi necesar, având în vedere formele și căile de cooperare la care s-a făcut referire în art. 2 și 3 din prezentul memorandum.

Fiecare parte va suporta toate costurile legate de implementarea prezentului memorandum, conform legislației naționale a fiecărei părți.

ARTICOLUL 5

Prezentul memorandum nu afectează drepturile și angajamentele părților care decurg din alte acorduri internaționale.

Prezentul memorandum nu afectează drepturile și angajamentele României ce decurg din statutul de stat membru al Uniunii Europene.

ARTICOLUL 6

Părțile vor rezolva toate litigiile care decurg din interpretarea și implementarea prezentului memorandum prin consultări și negocieri reciproce.

Semnat la Novi Sad la 9 mai 2009, în două exemplare originale în limbile română, sârbă și engleză, toate textele fiind egal autentice. În caz de divergență de interpretare, versiunea în limba engleză va prevala.

Pentru Ministerul Agriculturii, Pădurilor
și Dezvoltării Rurale din România,
Ilie Sârbu,
ministru

Pentru Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Managementul
Apelor din Republica Serbia,
Saša Dragin,
ministru

ARTICOLUL 7

Prezentul memorandum va intra în vigoare la data ultimei notificări în care părțile se vor informa reciproc cu privire la îndeplinirea procedurilor cerute de legislația lor internă pentru intrarea sa în vigoare.

Memorandumul va rămâne în vigoare pe o durată de 5 ani. Acesta va fi reînnoit pe perioade de 5 ani, dacă niciuna dintre părți nu îi notifică celeilalte părți, în scris, intenția sa de a denunța prezentul memorandum. În acest caz, prezentul memorandum se încheie la expirarea a 6 luni de la data primirii notificării scrise.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind trecerea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea
Ministerului Tineretului și Sportului, prin Direcția Județeană pentru Sport Prahova, în domeniul
public al municipiului Ploiești și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Ploiești**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 9 alin. (1) și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 80 alin. (15) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea imobilelor, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului, prin Direcția Județeană pentru Sport Prahova, în domeniul public al municipiului Ploiești și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Ploiești, județul Prahova.

Art. 2. — Predarea-preluarea bunurilor imobile prevăzute la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, la valoarea de inventar a imobilelor de la data transmiterii.

Art. 3. — (1) Consiliul Local al Municipiului Ploiești are obligația de a realiza investiții la aceste obiective în termen de 2 ani de la data preluării și de a menține destinația imobilelor pentru desfășurarea competițiilor sportive și educative pe o perioadă de 99 de ani.

(2) În situația în care nu se respectă destinația imobilelor prevăzute la alin. (1) sau nu se realizează investițiile necesare la intervalul stabilit, imobilele revin de drept în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului.

(3) Lucrările de investiții la imobilele preluate, ce urmează a fi realizate de către Municipiul Ploiești, vor fi menționate în cuprinsul protocolului de predare-preluare prevăzut la art. 2.

Art. 4. — Ministerul Tineretului și Sportului este împuternicit să verifice respectarea dispozițiilor art. 3 și să îndeplinească formalitățile prevăzute de lege în vederea ducerii la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 5. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se modifică în mod corespunzător anexa nr. 30 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministru administrației și internelor,
Dan Nica
Ministrul tineretului și sportului,
Sorina Luminița Plăcintă
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

DATELE DE IDENTIFICARE

ale imobilelor care se transmit din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului, prin Direcția Județeană pentru Sport Prahova, în domeniul public al municipiului Ploiești și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Ploiești

Nr. crt.	Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul din domeniul public al statului	Persoana juridică la care se transmite imobilul în domeniul public al municipiului Ploiești	Caracteristicile tehnice ale imobilului
1.	26.577	8.29.13	Municipiul Ploiești, str. Parcul Tineretului, județul Prahova	Ministerul Tineretului și Sportului, prin Direcția Județeană pentru Sport Prahova	Consiliul Local al Municipiului Ploiești	Sală de jocuri cu 2.000 de locuri și anexe S+P Suprafața totală = 3.161,59 m ² Suprafața construită = 2.590 m ²
2.	26.578	8.29.13	Municipiul Ploiești, str. Parcul Tineretului, județul Prahova	Ministerul Tineretului și Sportului, prin Direcția Județeană pentru Sport Prahova	Consiliul Local al Municipiului Ploiești	6 terenuri cu bitum în suprafață totală de 4.363 m ²

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș

Având în vedere dispozițiile art. 99, coroborate cu prevederile art. 100 alin. (1) lit. b) și cu prevederile art. 17 lit. g) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 410/2007,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se stabilesc tarifele reglementate pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș, pentru perioada dintre data de 15 octombrie 2009 și până la finalizarea ciclului complet de înmagazinare, prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Tarifele reglementate pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale prevăzute în anexa nr. 1 nu conțin TVA.

Art. 2. — Se stabilesc veniturile totale și veniturile reglementate totale aferente anului 3 al celei de-a doua perioade de reglementare, aprilie 2007—martie 2012, prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Regularizarea veniturilor aferente anului 3 al celei de-a doua perioade de reglementare se face pe baza venitului total și a venitului reglementat total, prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 4. — Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 15 octombrie 2009.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 70/2008 privind stabilirea tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale realizat de Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 27 iunie 2008, cu modificările ulterioare.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Petru Lificiu

București, 8 octombrie 2009.

Nr. 81.

STRUCTURA

tarifelor reglementate pentru prestarea serviciului de înmagazinare subterană a gazelor naturale, pentru perioada dintre data de 15 octombrie 2009 și până la finalizarea ciclului complet de înmagazinare

Componenta de tarif	U.M.	Societatea Comercială „Depomureș” — S.A. Târgu Mureș
Componentă fixă pentru rezervarea capacității	lei/MWh/ciclu complet de înmagazinare	5,24
Componenta volumetrică pentru injecția gazelor naturale	lei/MWh	1,56
Componenta volumetrică pentru extracția gazelor naturale	lei/MWh	1,06

ANEXA Nr. 2

VENITURILE TOTALE ȘI VENITURILE REGLEMENTATE TOTALE
afereente anului 3 al celei de-a doua perioade de reglementare, aprilie 2007—martie 2012

	U.M.	Ciclu de înmagazinare 2009—2010
Capacitatea operațională	MWh	3.139.421
Venitul total	mii lei	23.923,795
Venitul reglementat total	mii lei	21.749,575
Rata de creștere a eficienței economice pentru perioada de reglementare	%	1,88

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 52/2009 privind prelungirea duratei de valabilitate a ordinelor președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 70/2008, 71/2008 și 102/2008

Având în vedere dispozițiile art. 99, coroborate cu prevederile art. 100 alin. (1) lit. b) din Legea gazelor nr. 351/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 3 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare al Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 410/2007,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 52/2009 privind prelungirea duratei de valabilitate a ordinelor președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 70/2008, 71/2008 și 102/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (1), litera a) se abrogă.

2. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Ordinul prevăzut la alin. (1) lit. b) rămâne nemodificat pentru ciclul de înmagazinare 2009—2010.”

3. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Societatea Comercială „Amgaz” — S.A. Mediaș va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar compartimentele de resort din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 15 octombrie 2009.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Petru Lificiu

București, 8 octombrie 2009.

Nr. 82.

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN**privind desemnarea reprezentantului Ministerului Administrației și Internelor
în Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări**

Având în vedere prevederile art. 8 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 534/2007 privind înființarea, atribuțiile, competențele și modul de funcționare ale Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări și reglementarea operațiunilor de finanțare, garantare și asigurare efectuate de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. în numele și în contul statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul administrației și internelor, interimar, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se desemnează domnul Marius Tiberiu Martinescu, secretar de stat în cadrul Ministerului Administrației și Internelor, ca reprezentant al ministerului în Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, nr. 52/2009 privind desemnarea reprezentantului

Ministerului Administrației și Internelor în Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2009.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul administrației și internelor, interimar,

Vasile Blaga

București, 12 octombrie 2009.

Nr. 248.

MINISTERUL ECONOMIEI

ORDIN**privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială
„Uzina Mecanică Plopeni” — S.A. — filială a Companiei Naționale „Romarm” — S.A.**

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, aprobată cu modificări prin Legea nr. 552/2001, ale Legii nr. 308/2008 pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 privind reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie și în conformitate cu dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 869/2001 privind organizarea și funcționarea Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere că industria de apărare este ramură strategică a economiei naționale, iar în conformitate cu prevederile art. 296 alin. (1) lit. b) din Tratatul de instituire a Comunității Europene, „orice stat membru poate adopta măsurile pe care le consideră necesare pentru protecția securității naționale care sunt legate de producția și comerțul cu arme, muniție și material de război”,

în vederea implementării măsurilor de restructurare a Societății Comerciale „Uzina Mecanică Plopeni” — S.A., aprobate de conducerea Ministerului Economiei, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Societatea Comercială „Uzina Mecanică Plopeni” — S.A.,

în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 180 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și a Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 1.720/2008 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială în perioada de privatizare la Societatea Comercială „Uzina Mecanică Plopeni” — S.A. — filială a Companiei Naționale „Romarm” — S.A., denumită în continuare *societate comercială*, care își desfășoară activitatea în sectorul industriei de apărare și are ca activitate principală fabricarea armamentului și muniției — cod CAEN 2540, cu sediul în orașul Plopeni, Str. Republicii nr. 1, județul Prahova, înmatriculată la oficiul registrului

comerțului sub nr. J29/162/2001, începând cu data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale în perioada privatizării, administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat de ministrul economiei.

(2) Conținutul mandatului prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

- a) luarea unor măsuri de administrare, gestionare și supraveghere financiară a societății comerciale, cu accent pe:
- situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;
 - identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;
 - inventarierea datoriilor societății comerciale, precum și a plăților restante, în structura lor;
 - inventarierea creanțelor pe care societatea comercială le are de recuperat;
 - cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra societății comerciale;
 - inventarierea activelor posibil a fi revendicate;
- b) notificarea tuturor creditorilor bugetari în vederea neînceperii/suspendării de către aceștia a oricăror măsuri de executare silită împotriva societății comerciale, în conformitate cu prevederile art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare;
- c) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, și ale celorlalte ministere și

instituții, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare necesare acordării facilităților prevăzute de Legea nr. 137/2002, cu modificările și completările ulterioare;

d) solicitarea furnizorilor de servicii pentru întocmirea graficelor de reeșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

e) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — La data instituirii procedurii de administrare specială se instituie și procedura de supraveghere financiară a Societății Comerciale „Uzina Mecanică Plopeni” — S.A., în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 137/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Procedura de administrare specială în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor, în situația privatizării societății comerciale, sau la data stabilită prin ordin al ministrului economiei.

Ministrul economiei,
Adriean Videanu

București, 6 octombrie 2009.
Nr. 1.760.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 10

din 9 februarie 2009

Dosar nr. 39/2008

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru a stabili dacă examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, fără citarea părților, încalcă dreptul acestora la un proces echitabil, conform art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 79 de judecători din totalul de 117 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Scutea Gabriela, adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a se stabili că examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, vizând doar verificarea existenței cazurilor prevăzute de art. 386 din Codul de procedură penală, a termenului de introducere și a dovezilor expuse, se soluționează fără citarea părților.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În activitatea instanțelor judecătorești s-au exprimat puncte de vedere diferite, determinând adoptarea de soluții contrare, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 391 alin. 1 din Codul de procedură penală referitoare la examinarea admisibilității în principiu, a contestației în anulare, fără citarea părților.

Astfel, unele instanțe au considerat că faza procesuală în care este examinată admisibilitatea în principiu a contestației în anulare nu poate avea loc decât cu citarea părților.

S-a argumentat că obligativitatea citării părților și pentru această etapă premergătoare judecării contestației în anulare este impusă de reglementările cuprinse în art. 6 paragraful 1 și 3 lit. c din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale, ce au prioritate de aplicare față de legea națională, potrivit căroră, în orice fază procesuală fiecare persoană are dreptul la o judecată echitabilă, în mod public, cu asigurarea posibilității de a-și susține ea însăși apărările și de a fi asistată de un avocat ales sau desemnat din oficiu.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că în etapa examinării admisibilității în principiu, instituită doar pentru verificarea respectării termenului de introducere a cererii, a existenței cazurilor de contestație în anulare, precum și dacă s-au depus ori invocat dovezi în sprijinul contestației, nu este necesară citarea părților, un atare mod de a proceda, prevăzut expres în art. 391 alin. 1 din Codul de procedură penală, necontravenind principiilor reglementate în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Contestația în anulare, cale extraordinară de atac împotriva hotărârilor penale definitive, poate fi exercitată numai în condițiile reglementate în art. 386—392 din Codul de procedură penală.

În cadrul acestor reglementări, prin art. 391 din același cod a fost instituită procedura prealabilă a admiterii în principiu, stabilindu-se în alin. 1 că „instanța examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestație prevăzute în art. 386 lit. a)—c) și e), fără citarea părților”, iar la alin. 2 că „instanța constatând că cererea de contestație este făcută în termenul prevăzut de lege, că motivul pe care se sprijină contestația este dintre cele prevăzute în art. 386 și că în sprijinul contestației se depun ori se invocă dovezi care sunt la dosar, admite în principiu contestația și dispune citarea părților interesate”.

Or, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a contestației în anulare sub aspectul admisibilității în principiu, nu vizează însăși soluționarea acestei căi extraordinare de atac, ci doar verificarea dacă sunt întrunite condițiile de exercitare a acesteia, și anume cu privire la încadrarea cererii în termenul legal, la întemeierea ei pe cazurile prevăzute în lege și la depunerea de dovezi ori invocarea de probe din dosar în sprijinul contestației.

Așadar, cât timp procedura admiterii în principiu, astfel cum este prevăzută în art. 391 din Codul de procedură penală, nu privește însăși judecarea contestației în anulare — o atare

procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 392 din același cod — se constată că nu sunt temeiuri care să impună citarea părții în faza admisibilității în principiu a contestației în anulare.

În astfel de condiții de reglementare, față de limitele și efectele restrânse ale derulării procedurii în cadrul examinării admiterii în principiu a contestației în anulare, nu s-ar putea considera că desfășurarea acestei etape prealabile ar fi susceptibilă de atragerea aplicabilității automate, directe, a prevederilor art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. c) din Convenție.

Natura juridică însăși a contestației în anulare, instituită pentru îndreptarea viciilor de ordin procedural ce atrag nulitatea actului la care se referă, o face improprie extinderii aplicării mecanice, *ad litteram*, a tuturor reglementărilor înscrise în art. 6 din Convenție, de neînlăturat pentru faza judecății propriu-zise, dar inadecvate etapei prealabile specifice de verificare a susceptibilității căii de atac de a fi admisă în principiu, în vederea parcurgerii procesului firesc de judecată.

De aceea, câtă vreme cerințele de legalitate și temeinicie a operațiunii de examinare a admisibilității în principiu sunt suficient garantate în cadrul restrâns reglementat prin art. 391 alin. 1 din Codul de procedură penală, este evident că nu se impune neluarea în considerare a dispoziției privind necitarea părților doar pe motiv că aceasta ar contraveni reglementărilor art. 6 paragraful 1 și 3 lit. c) din Convenție.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile art. 391 alin. 1 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, fără citarea părților, nu aduce încălcări dreptului acestora la un proces echitabil, consacrat prin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În aplicarea dispozițiilor art. 391 alin. 1 din Codul de procedură penală stabilesc:

Examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, fără citarea părților, nu încalcă dreptul acestora la un proces echitabil, consacrat prin art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 februarie 2009.

p. PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**,
eliberat din funcție prin pensionare,
judecător **LIDIA BĂRBULESCU**

Prim-magistrat-asistent,
Adriana Daniela White

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. 11**din 9 februarie 2009**

Dosar nr. 40/2008

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, privind incidența cazului de incompatibilitate prevăzut de art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală în ipoteza trimiterii cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale, prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. b) cu referire la art. 273 alin. 1¹ din Codul de procedură penală.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 79 de judecători din totalul de 117 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Scutea Gabriela, adjunct al procurorului general.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul că în situația menționată persoana care a efectuat inițial urmărirea penală nu devine incompatibilă. Precizează că situația de incompatibilitate prevăzută de art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală vizează persoana care a efectuat urmărirea penală numai în ipoteza restituirii cauzei pentru refacerea urmăririi penale, prevăzută de art. 332 din Codul de procedură penală.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În activitatea de judecată a instanțelor s-a ivit diversitate de practică în aplicarea dispozițiilor art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală privind incompatibilitatea persoanei care a efectuat urmărirea penală de a proceda la refacerea acesteia, când refacerea este dispusă de instanță, în cazul soluției întemeiate pe dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. b) cu referire la art. 273 alin. 1¹ din Codul de procedură penală, de trimitere a cauzei de către judecător la procuror, în vederea redeschiderii urmăririi penale.

Astfel, unele instanțe au considerat că în cazul admiterii plângerii, de către judecător, împotriva soluției de netrimitere în judecată și a trimiterii cauzei procurorului, în vederea redeschiderii urmăririi penale, persoana care a efectuat urmărirea penală, în calitate de procuror sau de organ de cercetare penală, devine incompatibilă de a prelua acea cauză pentru a efectua acte de urmărire în vederea redeschiderii urmăririi penale.

În argumentarea acestui punct de vedere s-a relevat că redeschiderea urmăririi penale la care se referă prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală și restituirea cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale, reglementată în art. 332 din același cod, sunt instituții juridice cu trăsături și efecte ce nu diferă esențial, ele fiind cazuri de reluare a urmăririi penale dispuse de instanță, astfel că prevederile art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală sunt aplicabile, în egală măsură, în ambele situații.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că soluția judecătorului de trimitere a cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale, întemeiată pe dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, nu atrage

incompatibilitatea persoanei care a efectuat urmărirea penală până în acel moment procesual.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

În cadrul reglementării cazurilor de incompatibilitate a procurorului și a organului de cercetare penală, în art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală s-a prevăzut că „persoana care a efectuat urmărirea penală este incompatibilă să procedeze la refacerea acesteia când refacerea este dispusă de instanță”.

Din modul în care această incompatibilitate este formulată în textul de lege menționat rezultă că ea privește doar situația când refacerea urmăririi penale este dispusă de instanță.

Or, cazurile de refacere a urmăririi penale sunt prevăzute explicit în cuprinsul art. 332 din Codul de procedură penală, prin care este reglementată instituția restituirii cauzei la procuror pentru refacerea urmăririi penale.

În adevăr, în art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală se prevede că atunci „când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătorești, că în cauza supusă judecății s-a efectuat cercetare penală de un alt organ decât cel competent, instanța se desesizează și restituie cauza procurorului, care procedează potrivit art. 268 alin. 1”, în sensul că „ia măsuri ca urmărirea să fie făcută de organul competent”.

Tot astfel, în cadrul alin. 2 din același articol s-a reglementat că „instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinutului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător”.

Or, cât timp refacerea urmăririi penale poate fi dispusă de instanță numai în situațiile reglementate în art. 332 din Codul de procedură penală, iar dispozițiile acestui articol, având caracter procedural, sunt de strictă interpretare, se impune să se

considerare că în alte situații, cum este ipoteza trimiterii cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale, prevăzută în art. 278¹ alin. 8 lit. b) cu referire la art. 273 alin. 1¹ din Codul de procedură penală, nu operează incompatibilitatea și față de persoana care a efectuat urmărirea penală ce face obiectul plângerii admise de judecător.

Instituirea unui regim juridic de incompatibilitate a procurorului sau a organului de cercetare penală restrâns doar la aceste cazuri de implicare în efectuarea urmăririi penale își găsește rațiunea în natura juridică specifică a instituției restituirii cauzei pentru refacerea urmăririi penale, care este aplicabilă numai dacă au fost încălcate normele ce se referă la competența materială sau după calitatea persoanei, la prezența învinutului sau a inculpatului și la asistarea sa de către apărător.

Spre deosebire de această instituție juridică, redeschiderea urmăririi penale în condițiile reglementate în art. 273 din Codul de procedură penală, deși constituie tot o modalitate de reluare a urmăririi penale, este bazată pe alte temeuri juridice, vizând soluții de neurmărire infirmate pe motiv că soluția a fost greșit adoptată sau datorită dispariției împrejurării pe care s-a întemeiat soluția de neurmărire.

O atare măsură dispusă după terminarea urmăririi penale, fie în temeiul art. 278 din Codul de procedură penală, de către însuși procurorul care a efectuat urmărirea sau de procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângerea persoanei ale cărei interese au fost vătămate, fie în baza art. 278¹ din același cod, de către judecătorul sesizat cu plângerea împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteri în judecată, constituie doar un mijloc procesual de garantare a exercitării atribuțiilor de urmărire penală cu stricta respectare a legalității.

De aceea, în timp ce refacerea urmăririi penale nu se poate realiza decât prin efectuarea din nou a actelor de urmărire penală, datorită constatării nulității totale sau parțiale a acestora de către instanță, ceea ce atrage incompatibilitatea firească a persoanei care le-a îndeplinit în prima etapă, anterioară desființării lor, procedura redeschiderii urmăririi penale de către

procuror sau procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângerea persoanei îndreptățite, ori ca urmare a trimiterii dosarului la procuror de către judecător, în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, apare doar ca un remediu procesual ce nu impune incompatibilitatea procurorului sau organului de cercetare penală, ale cărui acte de urmărire penală nu trebuie refăcute, ci doar completate sau continuate.

De altfel, în cazul trimiterii cauzei la procuror în temeiul art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, judecătorul nici nu desființează actele de urmărire propriu-zise ce s-au efectuat, ci numai ultimul act, respectiv numai rezoluția sau ordonanța de netrimiteri în judecată, astfel că persoanei care a efectuat urmărirea penală până la acest moment procesual îi revine doar obligația să administreze în continuare probele apreciate ca necesare clarificării aspectelor nelămurite, în cadrul unui segment restrâns de cadrul limitelor stabilite prin soluția de admitere a plângerii.

Ca atare, procurorul și, respectiv, organul de cercetare penală care a efectuat acte de urmărire penală nu se află în cazul de incompatibilitate prevăzut în art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală, decât dacă s-a dispus restituirea cauzei de către instanță, în temeiul art. 332 din Codul de procedură penală, în vederea refacerii urmăririi penale.

În consecință, în temeiul art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și al art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că nu există incompatibilitate a persoanei care a efectuat urmărirea penală în ipoteza trimiterii cauzei la procuror, în vederea redeschiderii urmăririi penale, prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. b) cu referire la art. 273 alin. 1¹ din Codul de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Dispozițiile art. 49 alin. 4 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că nu există incompatibilitate a persoanei care a efectuat urmărirea penală, în ipoteza trimiterii cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale, prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. b) cu referire la art. 273 alin. 1¹ din Codul de procedură penală.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 februarie 2009.

p. PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**,
eliberat din funcție prin pensionare,
judecător **LIDIA BĂRBULESCU**

Prim-magistrat-asistent,
Adriana Daniela White

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL —

DECIZIA Nr. 2.102

din 9 aprilie 2009

Dosar nr. 1.427/33/2008

Președinte: Iuliana Rîciu	— judecător
Carmen Ilie	— judecător
Emanuel Albu	— judecător
Alina Homutescu	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L. Cluj-Napoca împotriva Sentinței civile nr. 712/2008 din 13 noiembrie 2008 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, au lipsit recurenta-reclamantă Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L. Cluj-Napoca, intimatul-pârât Guvernul României și intimata-intervenientă Societatea Română de Radiodifuziune.

Procedură completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul-asistent arătând că recurenta-reclamantă Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L. Cluj-Napoca a depus, prin serviciul registratură, taxa judiciară de timbru și timbrul judiciar în cuantumul datorat pentru calea de atac exercitată, recursul fiind declarat și motivat în termenul prevăzut de lege în acest sens. Se mai precizează că recurenta a mai depus la dosarul cauzei note scrise și că aceasta a solicitat judecarea pricinii în lipsă, în conformitate cu prevederile art. 242 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și o reține spre soluționare.

CURTEA,

asupra recursului de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal reclamanta Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L. Cluj-Napoca a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, anularea revederilor art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune, precum și a prevederilor art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune.

Reclamanta a arătat că prevederile a căror nelegalitate a fost invocată cuprind obligația microîntreprinderilor cu sediul în România de a plăti pentru sediul social o taxă lunară privind serviciul public de radiodifuziune și televiziune, indiferent dacă sunt sau nu beneficiare ale acestor servicii.

Așadar, a apreciat reclamanta, obligația în speță incumbă inclusiv societăților comerciale care nu dețin la sediu aparate sau echipamente care să permită accesarea acestor servicii și, chiar mai mult decât atât, chiar și societăților care nu desfășoară activitate, aspect ce este nu numai ilegal, ci și imoral, o atare obligație constituindu-se ca un impozit mascat în favoarea unei autorități care nu are niciun fel de atribuție de serviciu social.

Reclamanta a considerat că prevederile atacate sunt neconforme cu prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994

privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și cu cele ale art. 2 pct. 40 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, dat fiind faptul că obligația ar fi trebuit să fie prevăzută doar în sarcina persoanelor juridice care beneficiază, în orice modalitate, de serviciile publice respective, o atare distincție fiind făcută de altfel în reglementarea corespunzătoare persoanelor fizice.

Prin Sentința civilă nr. 712/2008 din 13 noiembrie 2008 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a fost respinsă acțiunea formulată de Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L. Cluj-Napoca în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României și intervenienta accesorie Societatea Română de Radiodifuziune.

S-a reținut că acțiunea, așa cum aceasta a fost formulată de reclamantă, se întemeiază pe o interpretare eronată a dispozițiilor legale referitoare la obligația de plată a persoanelor juridice privind taxele pentru serviciul public de radiodifuziune și pentru serviciul public de televiziune, invocându-se faptul că prevederile atacate ar contraveni art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că ignoră distincția prevăzută de lege între persoanele juridice care dețin și cele care nu dețin receptoare radio sau TV.

Or, a apreciat prima instanță, dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu prevăd că obligația persoanelor juridice de plată a taxei pentru serviciile publice de radio și televiziune revine acestora doar în cazul deținerii receptoarelor radio/TV, astfel încât dispozițiile criticate, care au fost emise în cadrul stabilit de lege și în executarea acesteia, nu aduc nicio modificare acesteia.

Totodată, în raport cu prevederile art. 108 alin. (2) din Constituție, prima instanță a reținut că cele două hotărâri ale Guvernului cuprind prevederi conforme cu cele ale legii, prin acestea fiind doar stabilite cuantumul taxelor, precum și scutiri de plată.

Prima instanță a concluzionat că legiuitorul instituie în cazul persoanelor juridice obligativitatea plății taxei TV fără a o condiționa de calitatea de deținător al unui receptor TV, iar cum legea nu distinge, nici hotărârile atacate nu pot distinge în sensul exceptării anumitor categorii de persoane juridice de la îndeplinirea obligațiilor de plată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recurenta-reclamantă aduce, în esență, critici sentinței recurate arătând că soluția pronunțată este nelegală, întrucât pornește de la interpretarea eronată a dispozițiilor art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deoarece sensul corect al interpretării acestora este acela că obligația de plată a taxei pentru serviciul public de radiodifuziune și televiziune revine în sarcina persoanelor juridice doar dacă beneficiază de aceste servicii.

Se menționează că în acest sens a statuat și Curtea Constituțională, care, respingând excepția de

neconstituționalitate a acestor dispoziții, a avut în vedere distincția dintre persoanele juridice care beneficiază și cele care nu beneficiază de aceste servicii de radiodifuziune și televiziune, neputând fi impuse la plată servicii neconsumate de aceste categorii de persoane.

Ulterior, în notele scrise, pe lângă cele menționate, se precizează că o dovadă în sensul celor susținute este și faptul că în prezent se află în dezbateri publice un proiect legislativ de modificare a Legii nr. 41/1994, prin care se intenționează modificarea modului de finanțare a instituțiilor de radio și televiziune publice, prin introducerea așa numitei „taxe de solidaritate radio-tv”, ce ar urma să fie achitată de toate persoanele fizice și juridice române, indiferent de deținerea aparatelor de recepționare a serviciilor furnizate de acestea.

Prin urmare, în prezent dispozițiile legale nu impun plata acestor servicii decât pentru persoanele juridice beneficiare ale acestora.

Înalta Curte, analizând recursul formulat, prin prisma dispozițiilor art. 304¹ și art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, în raport cu motivele invocate, cu legislația incidentă în cauză, cu înscrisurile care există la dosarul cauzei, apreciază că recursul formulat este fondat pentru următoarele considerente:

În fapt, motivele de recurs invocate se subsumează dezlegării problemei de drept în raport de care s-a soluționat cauza, respectiv dacă prevederile cuprinse în art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și în art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003, care instituie obligativitatea pentru persoanele juridice de a plăti o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune și, respectiv, de televiziune, sunt conforme cu prevederile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu prevederile art. 2 pct. 40 din Legea nr. 500/2002.

Pentru a analiza această problemă, vom expune pentru început prevederile legale incidente.

Dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevăd: „Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele, sucursalele, agențiile și reprezentanțele acestora, precum și reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă pentru serviciul public de radiodifuziune și o taxă pentru serviciul public de televiziune, în calitate de beneficiari ai acestor servicii.”

Art. 2 pct. 40 din Legea nr. 500/2002 definește „taxa” ca fiind „suma plătită de o persoană fizică sau juridică, de regulă, pentru serviciile prestate acesteia de către un agent economic, o instituție publică sau un serviciu public”.

Noțiunea de „beneficiar” a fost definită în DEX ca fiind: „persoană, colectivitate sau instituție care are folos din ceva; destinat al unor bunuri materiale sau al unor servicii; persoană fizică sau juridică în folosul căreia se realizează o acțiune; cel care beneficiază de ceva; persoană, instituție etc. pentru care se face o lucrare; persoană, întreprindere, instituție pentru care se execută o lucrare, se prestează diferite servicii”.

Prin urmare, interpretarea semantică a noțiunii de beneficiar a persoanelor juridice conduce la concluzia că acestea trebuie să beneficieze de ceva, în cazul de față, de serviciile publice de radiodifuziune și televiziune.

Cum taxa se plătește pentru servicii prestate beneficiarilor, în mod greșit prima instanță a reținut că textul art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instituie obligația pentru plata taxelor în discuție persoanelor juridice, indiferent dacă beneficiază sau nu de

serviciile publice respective, deținătoare sau nu de receptoare radio/TV.

Cele reținute de instanța de fond în susținerea acestei interpretări sunt eronate și pentru faptul că este evident că fiecare persoană fizică sau juridică își poate manifesta dreptul de opțiune de a beneficia de serviciile publice de radiodifuziune și televiziune, însă acest drept nu poate fi transformat într-o obligație, cu atât mai mult instituirea și plata taxei acestor servicii nu pot fi obligatorii, indiferent dacă se beneficiază sau nu de aceste servicii.

De asemenea, prin Decizia nr. 159 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 12 mai 2004, Curtea Constituțională a decis, cu privire la constituționalitatea art. 40 din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, privitoare la ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular, că acestea sunt constituționale, deoarece „plata serviciului public prestat este obligatorie pentru toți beneficiarii acestor servicii, persoane fizice sau persoane juridice”, prezentând relevanță considerentele pentru care a fost respinsă excepția.

Ulterior, prin deciziile nr. 297 din 6 iulie 2004 și nr. 331 din 18 aprilie 2006, Curtea Constituțională, pronunțându-se și cu privire la constituționalitatea art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a respins această excepție cu motivarea că cele statuate prin Decizia nr. 159 din 30 martie 2004 își mențin valabilitatea.

Cu ocazia controlului de constituționalitate, indirect, s-a dat o interpretare textului art. 40 alin. (3) menționat, arătându-se că acesta nu contravine dispozițiilor constituționale câtă vreme interpretarea oficială făcută de Parlament în activitatea de legiferare a vizat noțiunea de beneficiar al acestor servicii publice.

În continuare vom analiza dispozițiile art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și ale art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003, prin raportare la art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 prevăd: „(1) Persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria microîntreprinderilor potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.

(2) Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără personalitate juridică și sucursalele sau reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de radiodifuziune.”

Conform dispozițiilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003: „(1) Persoanele juridice cu sediul în România, care se încadrează în categoria microîntreprinderilor potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 24/2001 privind impunerea microîntreprinderilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 111/2003, cu modificările ulterioare, au obligația să plătească pentru sediul social o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune.

(2) Persoanele juridice cu sediul în România, inclusiv filialele acestora, precum și sucursalele și celelalte subunități ale lor fără

personalitate juridică și sucursalele sau reprezentanțele din România ale persoanelor juridice străine, au obligația să plătească o taxă lunară pentru serviciul public de televiziune.”

Din expunerea acestor dispoziții legale rezultă că prevederile art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și ale art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003, prin impunerea obligativității persoanelor juridice de a plăti o taxă lunară pentru aceste servicii, indiferent dacă sunt sau nu beneficiare ale acestora, instituie derogări de la dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fapt care nu este posibil întrucât aceste derogări se pot face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază, această interdicție fiind instituită de art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește ierarhia actelor normative, statuând că actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Prin urmare, dispozițiile menționate din cele două hotărâri ale Guvernului sunt cele care impun obligativitatea plății taxelor, fără niciun fel de distincție, contrar art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cele menționate de pârât și intervenientă, în sensul că taxa radio se regăsește în legislația și practica europeană în domeniu, fiind cunoscut că în toate țările Uniunii Europene, dar și pe plan mondial această taxă reprezintă principala sursă de finanțare a activității posturilor publice din domeniul audiovizualului, nu pot fi folosite ca argumente în susținerea legalității prevederilor contestate din cele două hotărâri ale Guvernului, întrucât, așa cum s-a reținut anterior, dreptul la informare al cetățenilor, prin mijloacele de informare, radioul și televiziunea publică, nu poate fi transformat într-o obligație, cu atât mai mult cu cât dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, impun plata acestor taxe beneficiarilor de aceste servicii.

Susținerea potrivit căreia în protocolul de la Amsterdam anexat la Tratatul CE se prevede că „dispozițiile Tratatului nu aduc atingere competenței statelor membre de a participa la finanțarea serviciului public de radiodifuziune în măsura în care aceasta se acordă cu scopul ca acestea să-și îndeplinească misiunea de serviciu public așa cum a fost ea conferită, definită și organizată de fiecare stat membru, și în măsura în care finanțarea respectivă nu aduce atingere condițiilor schimburilor și concurenței în comunitate într-o măsură care ar fi contrară interesului comun, fiind de la sine înțeles că realizarea mandatului acestui serviciu public trebuie să fie luată în considerare” și nici cele arătate cu privire la Rezoluția Parlamentului European din 25 septembrie 2008 invocată nu conferă legalitate dispozițiilor din cele două hotărâri ale Guvernului atacate, cât timp statelor membre le este recunoscută deplina libertate de a participa la finanțarea acestor servicii publice în modalitățile pe care fiecare stat le alege sub aspect legislativ.

Se face o confuzie deoarece aspectele învederate nu influențează soluționarea prezentului litigiu, întrucât se referă la participarea statului la finanțarea serviciului public de radiodifuziune, și nu la modalitățile transpuse legislativ prin care se realizează finanțarea acestuia, care sunt la latitudinea fiecărui stat.

Problema care se pune în speță este de a stabili cum a reglementat legiuitorul român acest domeniu, respectiv dacă a intenționat să instituie taxa pentru serviciile publice de radiodifuziune și televiziune în sarcina tuturor persoanelor juridice, indiferent de calitatea lor de beneficiare ale serviciilor, sau, dimpotrivă, legiuitorul a înțeles să stabilească această taxă doar ca o contraprestație pentru serviciile furnizate de aceste instituții doar persoanelor juridice care dețin aparate radio/TV, beneficiind în acest fel de aceste servicii.

Tocmai de aceea Comisia de Petiții a Parlamentului European, privind Petiția nr. 0.958/2005 adresată de un cetățean grec privind plata taxelor de licență TV și radio încorporate în facturile de electricitate, prin care se reclamă faptul că o porțiune din facturile plătite societății grecești de electricitate ajunge la societatea de stat de radio și televiziune, a precizat că obligația de a plăti o taxă de licență sau un impozit și colectarea sa, prin factura de electricitate, sunt probleme de drept național și nu pot fi contestate ca atare în temeiul dreptului comunitar.

În concluzie, având în vedere aceste considerente, precum și faptul că, potrivit art. 108 alin. (2) din Constituție, hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor, rezultă faptul că cele două hotărâri ale Guvernului, nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune și, respectiv, nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune, nu au aplicat în mod corect în art. 3 alin. (1) dispozițiile art. 40 alin. (3) din Legea nr. 41/1994, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care, așa cum s-a menționat, face distincție în ceea ce privește plata taxelor pentru serviciul public de radiodifuziune și televiziune între persoanele juridice beneficiare și cele care nu au calitatea de beneficiar al acestor servicii.

A interpreta în sens contrar, fără a se face această distincție, înseamnă a impune plata acestor taxe, spre exemplu, și persoanelor juridice cărora legiuitorul le recunoaște dreptul de a-și suspenda temporar activitatea sau de a declara că nu desfășoară activitate la sediul social, or, acest lucru nu este posibil, aducându-se prejudicii acestor persoane juridice, acestea fiind vătămate practic în drepturile lor.

Prin urmare, sentința pronunțată de instanța de fond este nelegală și netemeinică, astfel că, ținând seama de cele reținute anterior, precum și de dispozițiile art. 20 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și de dispozițiile art. 312 alin. (1) teza I coroborate cu art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, se va admite recursul declarat de recurenta-reclamantă și se va casa sentința atacată.

Pe fondul cauzei, în raport cu dispozițiile art. 18 alin. (1) coroborate cu art. 8 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare urmează să fie admisă acțiunea reclamantei și să se dispună anularea prevederilor cuprinse în art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 privind taxa pentru serviciul public de radiodifuziune și în art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003 privind taxa pentru serviciul public de televiziune.

Referitor la cererea de intervenție formulată de Societatea Română de Radiodifuziune, în mod corect, instanța de fond a calificat-o ca fiind cerere de intervenție accesorie în interesul pârâtului Guvernul României, cele menționate în cuprinsul acesteia fiind analizate ca apărări de fond cu ocazia analizei cererii deduse judecătii.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul declarat de Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L. Cluj-Napoca împotriva Sentinței civile nr. 712/2008 din 13 noiembrie 2008 a Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și admite acțiunea formulată de reclamanta Societatea Comercială KART CONSTRUCT — S.R.L. Cluj-Napoca, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României și intervenienta Societatea Română de Radiodifuziune, în sensul că anulează art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 977/2003 și art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 978/2003. Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 aprilie 2009.

Judecător,
Iuliana Rîciu
Judecător,
Carmen Ilie
Judecător,
Emanuel Albu

Magistrat-asistent,
Alina Homutescu

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

ORDIN

pentru modificarea Normelor privind Pool-ul de Asigurare împotriva Dezastrelor Naturale, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 17/2009

În temeiul prevederilor art. 4 alin. (26) și (27) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 lit. e) din Legea nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor,

potrivit Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din 29 septembrie 2009, prin care s-au adoptat modificările și completările la Normele privind Pool-ul de Asigurare împotriva Dezastrelor Naturale, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 17/2009,

președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor emite următorul ordin:

Art. I. — Normele privind Pool-ul de Asigurare împotriva Dezastrelor Naturale, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 17/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 7 septembrie 2009, se modifică după cum urmează:

— **La articolul 3, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 3. — (1) Capitalul social vărsat trebuie să fie depus în contul unei bănci autorizate din România și nu poate fi mai mic

decât echivalentul în euro a 12 milioane lei, la cursul valutar comunicat de Banca Națională a României la data efectuării subscrierii sau a vărsării acestuia.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor asigură ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,

Angela Toncescu

București, 8 octombrie 2009.

Nr. 20.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 434134